

CO PSÁT V DOPISECH ZA MŘÍŽE?

Psaní dopisů vězněným anarchistům a anarchistkám je jednou z nejsnazších a zároveň nejosobnějších forem podpory a vyjádření solidarity. Z toho důvodu bylo i na stránkách *antifenix.cz* zveřejněno několik rad, jakým způsobem psát dopisy lidem za mříže. Většinou ale hovoří o tom, co by dopisy obsahovat neměly. Ano, neměly by obsahovat příliš důvěrné informace, které by mohly jakýmkoliv způsobem poškodit adresáta, odesilatele i kohokoliv třetího, protože žádný z dopisů mířící za mříže nečte pouze ten, komu je dopis určen. To mějme stále na paměti. Na druhou stranu se ale nabízí otázka, co psát? Co může člověka za mřížemi potěšit? Nebude se ho dotýkat, když mu budeme vyprávět o životě před zdmi?

Tyto otázky jsou naprosto pochopitelné, nebylo proto nic snazšího, než je položit našemu kamarádovi a soudruhovi Lukášovi, který je nyní držen v zajetí ve vazební věznici. Přikládáme přepis jeho odpovědi a věříme, že pomůže i vám překonat prvotní nejistotu a dodá sílu a chuť mu napsat pár řádků, které mu zajisté zvednou náladu a pomohou mu se v myšlenkách osvobodit z jeho cely.

„Ptáte se mě, jaký má být obsah dopisů, aby mi zprávy dělaly radost. Naprosto chápu, že si takovou otázku pokládáte. Dělal jsem to samé, když jsem psal vězněným lidem. Věděl jsem, že dopis může vězněnému udělat radost, ale bál jsem se, že napíšu něco, čím docílím opaku. Myslím, že neexistuje žádná šablona. Každého v dopisech potěší nebo nepotěší něco jiného. Já mám rád, když mi lidi píší o obyčejných věcech, co zažívají během dne. Kam jezdí na výlety do přírody nebo na koncerty do klubů. Koho kde potkali, co nečekaného se jim stalo. Možná to vyzní divně, že mi dělají radost zrovna takové věci, když jsem sám v kleci a omezen v pohybu, jenže když si čtu obyčejné věci, co zažívají lidi venku, pomáhá mi to taky tak trochu být venku. Když třeba někdo píše o sbírání hub v lese, tak jsem rázem myšlenkami v lese a nevnímám tolik hnusnou realitu života v cele. Samozřejmě bych raději sám běhal volně venku. Dokud to ale nemůžu dělat, tak si chci aspoň číst, že to dělají mí blízcí. Takže se vůbec nezdráhejte psát mi obyčejné příběhy ze života. Teda pokud mi chcete udělat radost. Ono vlastně i samotné odepisování na dopisy je pro mě velmi příjemná záležitost. Navíc u toho rychle utíká čas, což člověk ve vězení vždy ocení. Některé dny se nevěnuji skoro ničemu jinému, než psaní a čtení dopisů. Takže pište, ať mám co psát. Občas bych v dopisech uvítal i nějaké vtipné historky nebo vtipy. Tak jestli nějaké máte, tak se podělte.“

Lukáš Borl 1. 3. 1982
Vazební věznice Litoměřice
Veitova 1
Litoměřice 412 81

